

Sygn. akt: I C 705/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sławomir Szubstarski
Protokolant:	Sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2023 r. w Kętrzynie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. kwotę 4 197,87 (cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt siedem, osiemdziesiąt siedem) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty;

I. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. kwotę 1 228,74 (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia osiem, siedemdziesiąt cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zwraca powodowi kwotę 340,40 (trzysta czterdzieści, czterdzieści) złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na dowód z opinii biegłego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 21 lipca 2021 r. powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 6 426,17 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego żądania podniosła, że w dniu 5 marca 2021 roku doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzony został samochód S. P., marki A. (...), nr rej. (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie ubezpieczeniowym. Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 1 177,67 złotych, co pokryło jedynie część szkody. Powódka nabyła wierzytelność z tytułu szkody w pojeździe zaistniałej w wyniku zdarzenia z 5 marca 2021 roku na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 kwietnia 2021 roku.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że dotychczas z tytułu szkody w pojeździe A. (...), o nr (...), zaistniałej w wyniku zdarzenia z 5 marca 2021 roku, wypłacił wskazaną w pozwie kwotę.

Argumentował, że wypłacone powodowi odszkodowanie obejmuje uzasadnione koszty naprawy, a dalsze roszczenia powoda są bezpodstawne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 marca 2021 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został samochód będący własnością S. P. marki A. (...) nr rej. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. V. (...) w W.. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 1.177,67 złotych.

(dowód: bezsporne)

Przed kolizją samochód poszkodowanego posiadał tylny zderzak w innym - od całości pojazdu – kolorze. Koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda, powstałych na skutek zdarzenia z dnia 5 marca 2021 roku, z pominięciem prac związanych z lakierowaniem wierzchnim poszyć boków lewego i prawego oraz pokrywy bagażnika, wynosi 5 375,54 złotych brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego S.T. k.44-58)

W dniu 7 kwietnia 2021 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przeniósł na rzecz powódki wierzytelność przysługującą mu od (...) S.A. V. (...) w W., z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w zdarzeniu z 5 marca 2021 roku.

(dowód: przelewu wierzytelności k.15-16; zeznania świadków S. P. k.38; oraz P. P. k. 38v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w części.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach szkody pozwanego, albowiem nie zostały one zakwestionowane przez żadną ze stron i nie budziły też wątpliwości Sądu. Ponadto Sąd uwzględnił opinię biegłego sądowego S. T., uznając ją za fachową, jasną i pełną. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków S. P. oraz P. P. w całości, przy czym świadek J. P. w zasadzie nie posiadał wiadomości, poza ogólną wiedzą o zdarzeniu i przebiegu postępowania prowadzonego przez ubezpieczyciela w celu likwidacji szkody. Potwierdził natomiast zawarcie z powódką umowy przelewu wierzytelności z tytułu szkody powstałej w pojeździe w wyniku zdarzenia z 5 marca 2021 r. Z kolei świadek P. P. przedstawił te same okoliczności nieco bliżej. Podał ponadto jakie wykonał naprawy samodzielnie oraz że sprzedał pojazd, przy czym z uwagi na istniejące uszkodzenia, obniżył żądaną cenę sprzedaży. Słyszac o możliwości zbycia wierzytelności z tytułu szkody przelał ją na powódkę.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż samochód J. P. uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia, do którego doszło w dniu 5 marca 2021 roku. Bezspornym było również to, iż odpowiedzialność gwarancyjną w zakresie odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody ponosi pozwany, a wierzytelność z tego tytułu została przelana na rzecz powódki.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowią przepisy art. 805 § 1 kc w zw. z art. 822 kc. Stosownie do treści art. 805 § 1 kc ubezpieczyciel przez umowę ubezpieczenia zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4).

Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W wyniku cesji wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w stanie dotychczas istniejącym. Cesja nie ma wpływu na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Ustawodawca nie przewiduje dla umowy przelewu żadnej formy szczególnej. Stąd zarówno umowa zobowiązująca do dokonania przelewu, jak też umowa rozporządzająca, zawarta w wykonaniu istniejącego wcześniej zobowiązania, mogą być zawarte w sposób dowolny, również per facta concludentia. Jest to okoliczność niesporna zarówno w literaturze (zob. np. Radwański, Olejniczak, Zobowiązania, 2006, s. 357; K. Zawada, w: System PrPryw, t. 6, 2014, s. 1357; K. Zagrobelny, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2019, art. 511, Nb 3–4; J. Mojak, Obrót wierzytelnościami, s. 64; M. Pazdan, Przelew wierzytelności na zabezpieczenie, s. 134; E. Łętowska, w: System PrCyw, t. III, cz. 1, 1981, s. 910; J. Mojak, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. II, 2021, art. 511, Nb 1; H. Ciepla, w: Gudowski, Komentarz KC, t. III, cz. 1, s. 994; G. Kozieł, w: Kidyba, Komentarz KC, t. III, cz. 1, 2014, s. 878; P. Sobolewski, w: Osajda, Komentarz KC, t. IIIA, 2021, art. 511, Nt I; G. Sikorski, w: Ciszewski, Komentarz KC, 2014, s. 924; W. Kurowski, w: Habdas, Fras, Komentarz KC, t. III, 2018, art. 511, Nb 1), jak i w orzecznictwie (zob. np. wyr. SN z 8.2.2002 r., II CKN 1160/99, L.).

Jak stanowi art. 361 § 1 i § 2 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 363 § 1 kc, naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Dla ustalenia wielkości odszkodowania bez znaczenia pozostaje okoliczność, czy poszkodowany naprawił lub zaniechał naprawy pojazdu. Zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwa, wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r. w sprawie IV CKN 387/01, szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 kc. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

Wobec faktu, iż pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność, Sąd skoncentrował swoje rozważania na kwestii będącej przedmiotem sporu między stronami, czyli na wysokości odszkodowania należnego powodowi w związku z powstałymi w jego samochodzie uszkodzeniami.

Zgodnie z treścią art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. To na powodzie spoczywał więc obowiązek udowodnienia, iż na skutek zdarzenia komunikacyjnego faktycznie poniósł on szkodę w rozmiarze większym, aniżeli odszkodowanie wypłacone mu dotychczas.

Z uwagi na rozbieżność stanowisk stron w zakresie kosztów naprawy, a co za tym idzie wysokości należnego odszkodowania, Sąd odwołał się do wiadomości specjalnych biegłego z zakresu techniki samochodowej S. T..

Biegły przedstawił wycenę kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego. Zgodnie z opinią biegłego koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe A. (...), przy przyjęciu stawki za robociznę stosowaną w warsztatach rzemieślniczych rejonu zamieszkania poszkodowanego, to jest 110 zł/rbg dla prac mechaniczno blacharskich oraz 120 zł/rbg dla prac lakierniczych, oraz fabryczne ceny części zamiennych, wynosi 5 723,19 złotych brutto. Zauważyć przy tym należało, że przed szkodą tylni zderzak pojazdu A. (...) nie był w kolorze całego nadwozia, tylko w wyraźnie innym odcieniu. Dlatego dla właściwego określenia szkody w pojeździe należało wyeliminować z prac przywracających stan poprzedni te związane z lakierowaniem wierzchnim poszyć boków lewego i prawego oraz pokrywy bagażnika. Podkreślić trzeba,

że opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony, jako też w ocenie Sądu została sporządzona rzetelnie i jej wnioski nie budzą wątpliwości. W konsekwencji wartość szkody podlegającej restytucji należało określić na poziomie 5 375,54 złotych.

W tych warunkach, wobec wypłacenia powodowi uprzednio kwoty 1 177,67 złotych tytułem odszkodowania, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda różnicę wyrównującą do wysokości rzeczywiście poniesionej szkody, mianowicie kwotę 4 197,87 złotych.

Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem powoda wyrażonym w pozwie uznając, iż roszczenie powoda było w tym czasie już wymagalne. Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W pozostałym zakresie powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Powód utrzymał się przy 65 % zgłoszonego roszczenia, natomiast żądanie pozwanego okazało się słuszne w 35 %. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 2 856,60 zł (koszty zastępstwa procesowego – 1.800 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, opłata od pozwu – 400 zł, wykorzystana zaliczka – 659,60 zł), w związku z czym usprawiedliwione było żądanie ich zwrotu w kwocie 1 858,74 złotych. Z kolei pozwany poniósł koszt zastępstwa procesowego - 1 800 złotych, w związku z czym usprawiedliwione było żądanie ich zwrotu w kwocie 630 złotych. Po zróżnicowaniu usprawiedliwionych żądań Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 228,74 złotych tytułem zwrot kosztów procesu, zasądzając jednocześnie odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku stosownie do art. 98 §1¹ kpc.

Sąd zwrócił powodowi niewykorzystaną część pobranej zaliczki na wynagrodzenie biegłego, o czym orzeczono w pkt IV wyroku, na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.